

Arrest

nr. 248 812 van 9 februari 2021
in de zaak RvV 253 000 / II

In zake: [REDACTED]

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED], die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, op 29 mei 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 mei 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 juni 2018 met referentnummer 77550.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 211 263 van 19 oktober 2018.

Gezien het arrest nr. 247.555 van de Raad van State van 15 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 22 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij, die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, doet verschillende aankomstverklaringen, waarvan de laatste op 12 juni 2017 te Gent. Zij dient op 7 november 2017 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van mevrouw L. M.-A., die een statische Belg is (referentiepersoon).

De verzoekende partij en de referentiepersoon hebben een wettelijke samenwoning afgesloten op 3 oktober 2017, dewelke is geregistreerd.

1.2. Op 16 oktober 2017 wordt door de cel schijnrelaties een gesprek gevoerd met de verzoekende partij en mevrouw L. M.-A. Bij dit gesprek bevestigden beiden geen liefdesrelatie te hebben met elkaar en dat ze elkaar zien als moeder en zoon.

1.3. Op 3 mei 2018 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 7.11.2017 werd ingediend door:

Naam: G. S. (..) Voornamen: L.A. (..) Nationaliteit: Chili

Geboortedatum: 22.01.1983 Geboorteplaats: R. Rr: xxxxxxxx

Verblijvende te: xxxxxxxxx

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2,2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt allerhande e-tickets voor met bijhorende aankomstverklaringen/verbintenis tot tenlastenneming (bijlage 3bis) waar betrokkene steeds ingeschreven stond op het adres van de referentiepersoon. Op naam van de referentiepersoon werden ook verschillende e-tickets voorgelegd met vluchtgegevens van Brussel naar Madrid en van Madrid naar Santiago. Verder werden nog allerlei foto's voorgelegd waar betrokkenen verklaringen bijschreven waar en wanneer deze foto's genomen werden. Uit deze documenten blijkt dat betrokkenen elkaar sedert twee jaar, voorafgaand de aanvraag kennen en in die twee jaar minstens drie maal ontmoet hebben en deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen.

Echter, op datum van 16.10.2017 werd er door de cel schijnrelaties een gesprek gevoerd met betrokkenen. Bij dit gesprek bevestigden betrokkene en de referentiepersoon geen liefdesrelatie te hebben met elkaar en dat ze elkaar zien als moeder en zoon.

Aangezien betrokkenen geen partnerrelatie onderhouden zoals gesteld in artikel 40bis §2, 2° van de wet van 15.12.1980 wordt deze aanvraag geweigerd.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

(…)”

1.4. Met arrest nr. 211 263 van 19 oktober 2018 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep dat de verzoekende partij aantekende tegen deze beslissing.

1.5. De Raad van State heeft met arrest nr. 247.555 van 15 mei 2020 het arrest nr. 211 263 van de Raad vernietigd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Eerste Middel : Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) en van het proportionaliteitsbeginsel

Dat, algevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker van zijn in België verblijvende wettelijk samenwonende partner wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel¹.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt².

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt (nu hij niet kan blijven bij zijn wettelijk samenwonende partner in België) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker.”

2.1.2. Artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Deze bepaling bevat geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen. Het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) stelt dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen. De belangen, beschermd door artikel 8 van het EVRM, moeten op passende wijze in rekening worden gebracht. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mungenzi/Frankrijk*, § 62).

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet, dat een autonoom begrip is en dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

Het Hof oordeelt dat het begrip 'gezin' niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk, maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 94). Er moet sprake zijn van een stabiele *de facto* partnerrelatie, ongeacht het geslacht van de partners (EHRM 23 februari 2016, *Pajic/Kroatië*, § 64). Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, *Al-Nashif/Bulgarije*, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30).

Uit artikel 40bis, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) volgt dat als familielid van een Unieburger wordt beschouwd de vreemdeling die met de Unieburger een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap heeft en die met de Unieburger een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie onderhoudt.

De voorwaarden die in artikel 40bis, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet worden gesteld om als familielid van een Unieburger te worden aangemerkt, verschillen dus in wezen niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, met name het aantonen van het bestaan van een gezinsleven, *in casu* een stabiele *de facto* partnerrelatie. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere gezinsleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd met als hoofdmotief de vaststelling dat de verzoekende partij en de betrokken Unieburger, ondanks het ontbreken van enige bloedverwantschap, een moeder/zoon-relatie hebben. De verzoekende partij houdt voor dat zij een moeder/zoon-relatie heeft met de referentiepersoon. Het is niet betwist dat de verzoekende partij een meerderjarige man is. Het is evenmin betwist dat de referentiepersoon niet de natuurlijke moeder is van de verzoekende partij. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de referentiepersoon als ouder heeft gefungeerd tijdens de minderjarigheid van de verzoekende partij.

De Raad wijst erop dat zelfs indien de referentiepersoon de natuurlijke moeder was geweest en zij een soortgelijke verhouding heeft gehad met de verzoekende partij tijdens diens minderjarigheid, wat niet blijkt, dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59).

In dit geval toont de verzoekende partij dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid niet aan. De verzoekende partij houdt er een vaag en algemeen betoog op na, maar illustreert geenszins met persoonlijke elementen welke precieze bijkomende elementen van afhankelijkheid zouden bestaan tussen haar en de referentiepersoon. Temeer de verzoekende partij geboren is in 1983 en dus evenmin als jongvolwassene kan worden beschouwd en voordien als volwassen een eigen leven leidde. De verzoekende partij brengt evenmin concrete elementen betreffende haar privéleven aan. Louter de melding dat zij een wettelijke samenwoning heeft afgesloten met de referentiepersoon, volstaat niet om een door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezins- en privéleven aan te tonen.

Bovendien, in de mate dat de verzoekende partij haar relatie met de partner voorts lijkt te catalogeren onder haar privéleven, wijst de Raad erop dat verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling is en het *in casu* een eerste toegang betreft. Verzoekende partij maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat zij haar privéleven niet kan verderzetten of opbouwen in het herkomstland. Zij voert daartoe geen enkele hinderpaal aan. Niets verhindert de verzoekende partij bovendien om met mevrouw L. M.-A. via moderne communicatiemiddelen contact te onderhouden, noch wordt aangetoond dat mevrouw L. M.-A. de verzoekende partij niet kan bezoeken in het herkomstland. Bovendien oordeelde het EHRM in het arrest *Nnyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt ook in dit verband niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg wordt een schending van artikel 8 van het EVRM in die zin niet aannemelijk gemaakt. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520), wat niet het geval is.

2.2.1. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Tweede middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van het rechtszekerheidsbeginsel

Manifeste beoordelingsfout

Machtsmisbruik

II.1

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de aanvraag tot verblijf wordt geweigerd gezien verzoeker en de referentiepersoon geen liefdesrelatie met elkaar hebben en dat ze elkaar zien als moeder en zoon.

Omdat volgens verweerder de betrokkenen geen partnerrelatie onderhouden, zoals gesteld in het artikel 40bis§2,2° Vw., wordt verzoekers aanvraag geweigerd.

Verzoeker wil in eerst instantie opmerken dat het artikel 40bis§2,2° Vw. nergens als voorwaarde stelt dat de partners, die een verklaring wettelijke samenwoning hebben afgelegd, met elkaar een liefdesrelatie moeten hebben.

Verzoeker stelt vast dat het artikel 40bis§2,2° Vw. het enkel heeft over een “duurzame en stabiele partnerrelatie” en niet over een “liefdesrelatie”.

Dat verweerder door te stellen dat verzoekers aanvraag wordt geweigerd omdat verzoeker geen liefdesrelatie heeft met zijn wettelijk samenwonende partner voorwaarden toevoegt aan de wet nu deze geenszins als voorwaarde een “liefdesrelatie” stelt enkel een “duurzame en stabiele partnerrelatie”.

Dat er derhalve sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout meer zelfs machtsmisbruik.

II.2

Dat verzoeker verder opmerkt dat uit de definitie in art. 1475§1 B.W. de wettelijke samenwoning een toestand van samenleven tussen twee personen oogt.

Verdere beperkingen zijn er niet waardoor bloed- of aanverwantschap tussen de partners de wettelijke samenwoning vooralsnog niet in de weg staat³.

Dat derhalve verweerder geenszins de aanvraag kan weigeren omdat verzoeker en de referentiepersoon elkaar zien als moeder en zoon.

II.3

Dat verzoeker opmerkt dat zijn wettelijke samenwoning door de stad Gent wel werd erkend als een oprechte wettelijke samenwoning nu de verklaring wettelijke samenwoning werd geregistreerd, verzoekers aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ontvankelijk werd verklaard en hij vervolgens in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie.

Dat verweerder echter gehouden was deze eerdere beslissing(en) van het stadsbestuur van Gent te respecteren.

Dit is echter niet gebeurd waardoor er sprake is van het rechtszekerheidsbeginsel.”

2.2.2. Betreffende het tweede middel merkt de verwerende partij op in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; - het zorgvuldigheidsbeginsel; - de motiveringsplicht; - het rechtszekerheidsbeginsel;

Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout en van machtsmisbruik.

De verzoekende partij houdt een schending van voormelde bepalingen voor doordat artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet niet zou vereisen dat de partners, die een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd, een liefdesrelatie moeten onderhouden. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zou dan ook een voorwaarde toevoegen aan de wet door de aanvraag gezinshereniging te weigeren om reden dat er geen sprake is van een liefdesrelatie.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij elke grondslag mist.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat aan de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden betekend.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij op 07.11.2017 een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van haar hoedanigheid als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap van mevr. M. L. en dit in toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen : a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond: - indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond; - ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen; - ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; b) met elkaar komen samenleven; c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam; d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon; e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek. f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek."

Verweerder laat gelden dat uit het interview bij de Cel Schijnrelaties blijkt zowel de verzoekende partij als de referentiepersoon uitdrukkelijk hebben toegegeven dat zij geen liefdesrelatie onderhouden en zij elkaar zien als moeder en zoon.

Aangezien de verzoekende partij en de referentiepersoon geen liefdesrelatie onderhouden, hetgeen zij ook niet ontkennen, stelde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht vast dat zij geen partnerrelatie onderhouden zoals gesteld in artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet zodat de aanvraag dient te worden geweigerd.

Verweerder benadrukt dat het niet kennelijk onredelijk is om de door artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet vereiste partnerrelatie, die duurzaam en stabiel moet zijn, gelijk te stellen met een liefdesrelatie.

Verweerder wijst erop dat uit de voorbereidende werken blijkt dat toen het begrip 'wettelijk samenwonende partner in het kader van een duurzame en stabiele relatie' werd ingevoegd de wetgever duidelijk de bedoeling had om het toepassingsgebied van de gezinshereniging uit te breiden tot de niet-gehuwde partner van een burger van de Europese Unie of dan wel de partner van wie het partnerschap niet gelijkwaardig is met het huwelijk:

"De richtlijn voorziet het recht op gezinshereniging van de partners van wie het partnerschap niet gelijkwaardig is met het huwelijk niet. Deze partners worden vermeld in artikel 3, § 2, b), van de richtlijn, volgens hetwelk het gastland, overeenkomstig zijn nationaal recht, de binnenkomst en het verblijf van de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft, vergemakkelijkt. Overeenkomstig artikel 37 van de richtlijn, dat de lidstaten toestaat om gunstigere bepalingen toe te passen op de personen waarop de richtlijn betrekking heeft, heeft de regering beslist om het recht op gezinshereniging toe te kennen aan de partners die aan de bovenvermelde voorwaarden voldoen. Tot op heden werd op de ongehuwde partners de omzendbrief van 30 september 1997 betreffende het verlenen van een verblijfsmachtiging op basis van samenwoning in het kader van een duurzame relatie (Belgisch Staatsblad, 14.11.97) toegepast. Deze omzendbrief voorziet een procedure voor een machtiging tot verblijf waarbinnen duidelijke en langdurige financiële engagementen werden geëist en waarbinnen gedurende een totale periode van drie en een half jaar regelmatig controles worden uitgevoerd. Op deze personen zal voortaan, onder bepaalde voorwaarden, hetzelfde regime als op de echtgenoot van de vreemdeling bij wie men zich komt voegen worden toegepast." (Parl.St. Kamer 2006-2007, doc. Nr. 51-2845/001, pg. 40).

De verzoekende partij kan derhalve niet ontkennen dat er naast een juridische band, die tot stand gebracht wordt door een verklaring van wettelijke samenwoning, tevens ook een partnerrelatie dient te bestaan in de zin van een liefdesrelatie teneinde te worden toegelaten tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Zie in die zin:

"De gemachtigde wijst erop dat het wel degelijk de bedoeling is dat, naast het afsluiten van een wettelijke samenwoning, de betrokken partners een liefdesrelatie met elkaar onderhouden. Hierbij moet worden geduid dat het niet kennelijk onredelijk is om de door artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet vereiste "partnerrelatie", die duurzaam en stabiel moet zijn, gelijk te stellen met een "liefdesrelatie". Dit wordt door verzoekster ook niet betwist. Uit de voorbereidende werken blijkt immers dat toen het begrip "wettelijk samenwonende partner in een duurzame en stabiele relatie" werd ingevoegd, de wetgever de bedoeling had om het toepassingsgebied van de gezinshereniging uit te breiden tot de niet-gehuwde partner van een burger van de Europese Unie, of anders gezegd, de partner van wie het partnerschap niet gelijkwaardig is met het huwelijk. In casu betreft deze bepaling een omzetting van artikel 3, § 2 onder b) van de Burgerschapsrichtlijn (zie Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 11 juli 2007 tot wijzigingen van de wet van 15 september 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingenwet, Parl.St. Kamer 2006-2007, doc nr. 51-2845/001, p. 11 en p. 40-41). Naast een juridische band, tot stand gebracht door een verklaring van wettelijke samenwoning, wat een louter formeel aspect betreft, dient er ook nog een partnerrelatie te bestaan, in de zin van een liefdesrelatie, wat niet wordt betwist door verzoekster." (R.v.V. nr. 177.614 van 10.11.2016)

En ook:

"De verzoekende partij stelt daar tegenover dat het begrip "liefde" hier helemaal niet van toepassing is, nu het begrip "duurzame en stabiele relatie" wat anders is dan een amoureuze liefdesrelatie. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk of onwettig om de door artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet vereiste "partnerrelatie", die duurzaam en stabiel moet zijn, gelijk te stellen met een "liefdesrelatie". Uit de voorbereidende werken blijkt immers dat toen het begrip "wettelijk samenwonende partner in een duurzame en stabiele relatie" werd ingevoegd, de wetgever de bedoeling had om het toepassingsgebied van de gezinshereniging uit te breiden tot de niet-gehuwde partner van een burger van de Europese Unie, of anders gezegd, de partner van wie het partnerschap niet gelijkwaardig is met het huwelijk. In casu betreft deze bepaling een omzetting van artikel 3, § 2 onder b) van de Burgerschapsrichtlijn (zie Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 11 juli 2007 tot wijzigingen van de wet van 15 september 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingenwet, Parl.St. Kamer 2006-2007, doc nr. 51-2845/001, p. 11 en p. 40-41). Naast een juridische band, tot stand gebracht door een verklaring van wettelijke samenwoning, wat een louter formeel aspect betreft, dient er ook nog een partnerrelatie te bestaan, in de zin van een liefdesrelatie. De verzoekende partij kan dus niet worden gevolgd waar zij betoogt dat zij geen blijf zou moeten geven van een liefdesrelatie." (R.v.V. nr. 195.995 van 30.11.2017)

De verzoekende partij kan derhalve niet worden gevolgd alwaar zij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie voorwaarden zou toevoegen aan de wet.

De verzoekende partij kan evenmin worden gevolgd alwaar zij meent dat de in casu bestreden beslissing een schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

Verweerder benadrukt dat het loutere feit dat de verklaring van wettelijke samenwoning met de referentiepersoon geregistreerd werd door de stad Gent niet betekent dat de verzoekende partij zonder meer wordt toegelaten tot verblijf van meer dan drie maanden. Verweerder herhaalt dat het niet kennelijk onredelijk is om de oordelen dat er naast een juridische band (dewelke tot stand gebracht wordt door de verklaring van wettelijke samenwoning) ook een partnerrelatie moet bestaan, quod non in casu. Verweerder verwijst naar hetgeen supra werd uiteengezet.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het rechtszekerheidsbeginsel waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Terwijl er ook geen sprake is van een "manifeste beoordelingsfout" of machtsmisbruik.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

2.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (Rvs 11 december 2015, nr. 233.222).

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. Zo wordt in de motieven verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, waarbij het hoofdmotief de vaststelling is dat de verzoekende partij en mevrouw L. M.-A. geen liefdespartners zijn.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gegrond. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

2.2.4. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 40bis, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing steunt.

2.2.5. Artikel 40bis, §2, 2°, van de Vreemdelingenwet, ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, luidde als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; (...)*

Er wordt dus vereist dat de partners:

- een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten, én;
- een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie onderhouden.

Uit deze laatste wettelijke vereiste volgt dat aan twee cumulatieve voorwaarden dient te worden voldaan. Er dient met name sprake te zijn van een “*partnerrelatie*” en deze partnerrelatie moet “*duurzaam en stabiel*” zijn.

Uit deze laatste wettelijke vereiste volgt dat aan twee cumulatieve voorwaarden dient te worden voldaan. Er dient met name sprake te zijn van een “*partnerrelatie*” en deze partnerrelatie moet “*duurzaam en stabiel*” zijn.

Aan deze tweede voorwaarde van duurzaamheid en stabiliteit is voldaan:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, driemaal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

2.2.6. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij betwist dat de verzoekende partij en de referentiepersoon elkaar meer dan twee jaar kennen en elkaar in de twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, driemaal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. Uit het reispaspoort van de verzoekende partij blijkt dat zij reeds gedurende verschillende jaren de referentiepersoon bezocht in België en dat de referentiepersoon zich steeds garant verklaarde en een verbintenis tot tenlasteneming ondertekende.

De bestreden beslissing stelt trouwens:

“Uit deze documenten blijkt dat betrokkenen elkaar sedert twee jaar, voorafgaand de aanvraag kennen en in die twee jaar minstens drie maal ontmoet hebben en deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen.”

Dit is de wettelijke voorwaarde, voorzien in artikel 40bis, §2, van de Vreemdelingenwet. Lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief van de bestreden beslissing is dat de relatie tussen de referentiepersoon en de verzoekende partij niet als een duurzame stabiele relatie wordt aanvaard omdat deze relatie geen liefdesrelatie is. De verwerende partij komt tot deze conclusie omdat de verzoekende partij en de referentiepersoon erkennen dat er geen liefdesrelatie tussen hen bestaat, maar een moeder/zoon-relatie. De verzoekende partij houdt voor dat door het eisen van een liefdesrelatie een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet.

2.2.7. In het verbrekingsarrest met nr. 247.555 van 15 mei 2020 van de Raad van State wordt geoordeeld:

“(...)

8. Uit de gegevens waarop de Raad van State vermag acht te slaan blijkt dat het bestreden arrest betrekking heeft op een beslissing aangaande een aanvraag voor een F-kaart, ingediend door een derdelander als wettelijk geregistreerd partner van een Belgische, die geen gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer en verblijf in de lidstaten van de Unie.

Artikel 40ter, § 2, 1°, van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op gezinshereniging tussen een derdelander en een zogenaamde statische Belg en dus te dezen van toepassing is, verwijst naar artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°. Wat de gezinshereniging met een wettelijk geregistreerde partner betreft, luidt deze laatste bepaling:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 1° [...] 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen : a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond : - indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond; - ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen; - ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; b) met elkaar komen samenleven; c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar wanneer zij het bewijs leveren van een samenwoning van ten minste een jaar voordat de vreemdeling bij wie men zich voegt, in het Rijk aankwam; d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon; e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek. f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek.”

9. Met de wet van 25 april 2007 werden de artikelen 40bis en 40ter ingevoegd in de vreemdelingenwet om het toepassingsgebied van de gezinshereniging uit te breiden, meer bepaald voor respectievelijk de burger van de Unie of de Belg met de wettelijk geregistreerde partner die hem begeleidt of zich bij hem voegt. Naar luid van het aldus ingevoegde artikel 40bis gold deze mogelijkheid “voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie”, en met een aantal bijkomende voorwaarden.

In de memorie van toelichting kan hierover het volgende worden gelezen:

“Om het recht op gezinshereniging te kunnen genieten moet de bedoelde vreemdeling door middel van een geregistreerd partnerschap verbonden zijn en met die persoon een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie van minstens een jaar hebben. De criteria inzake het stabiel karakter van de relatie zullen bepaald worden bij een in de Ministerraad overlegd koninklijk besluit. Verder zal dit besluit geen afbreuk doen aan de criteria voorzien in de bovenvermelde omzendbrief van 30 september 1997, zoals toegepast door de administratie. Het betreft dezelfde regels als voorzien in het kader van de gezinshereniging van de partner van een vreemdeling die geen burger van de Unie is. Het geregistreerd partnerschap is een nieuw begrip in het vreemdelingenrecht. Hiervoor kan worden verwezen naar de definitie van de relatie van samenleven in de voornoemde omzendbrief van de minister van Justitie van 23 september 2004 (punt M.1): het gaat om een relatie van samenleven tussen personen van een verschillend of van hetzelfde geslacht die in toepassing van de Belgische wet of een buitenlandse wet formeel werd geregistreerd door een overheid. In ons land gaat het om de wettelijke samenwoning die wordt voorzien in artikelen 1475 tot 1479 van het Burgerlijk Wetboek. Het begrip van een duurzame en stabiele relatie wordt momenteel reeds gebruikt in het kader van de voornoemde omzendbrief van 30 september 1997. Het kan gaan om een relatie die begon op het moment dat beide partners nog in het

buitenland verbleven, om een in België bestaande relatie of een combinatie van beide.” (Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 51-2845/001, 40)

In het voormelde citaat is sprake van een “relatie van samenleven tussen personen van een verschillend of van hetzelfde geslacht”. Noch in de wettekst zelf, noch in de memorie van toelichting wordt een “liefdesrelatie” vermeld. Dit is evenmin het geval in de omzendbrief van 30 september 1997, waarin wordt vereist dat een “duurzame relatie” wordt bewezen “o.a. op basis van betrouwbare getuigen, een gemeenschappelijke huishouding, de samenwoning, fotografisch materiaal, facturen en dergelijke” en dat “er geen duidelijke en ondubbelzinnige elementen aanwezig zijn die wijzen op een schijnrelatie”. Ook de artikelen 1475 e.v. van het burgerlijk wetboek bevatten geen vereiste van een “liefdesrelatie”. Het in ministerraad overlegd koninklijk besluit, waarvan sprake is in het voormelde citaat uit de memorie van toelichting, is genomen op 17 mei 2007 doch vernietigd met 's Raads arrest nr. 201.374 van 26 februari 2010.

10. Met de wet van 8 juli 2011 ‘tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging’ worden de bijkomende voorwaarden voor gezinshereniging met de wettelijk geregistreerde partner van een Belg of een Unieburger aanzienlijk uitgebreid. Ook is in artikel 40bis van de vreemdelingenwet voortaan sprake van een naar behoren geattesteerde en duurzame “partnerrelatie” in plaats van “relatie”.

Een definitie of een nadere toelichting van het begrip “partnerrelatie” wordt niet gegeven in de wet. Wel wordt in de verantwoording van het amendement nr. 147 op het wetsvoorstel dat, weliswaar na vervanging door de subamendementen nr. 162 tot en met 174, heeft geleid tot het gewijzigde artikel 40bis van de vreemdelingenwet, het volgende gesteld:

“De derde reeks wijzigingen vloeit voort uit verschillende arresten van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De criteria op basis waarvan vastgesteld wordt of de partners een duurzame en stabiele relatie onderhouden werden geregeld in artikel 11 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel werd echter vernietigd door de Raad van State met het arrest nr. 201 374 dd. 26 februari 2010. Bovendien verwees ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar het principe van de hiërarchie der rechtsnormen en merkte op dat bepaalde elementen niet via koninklijk besluit zouden kunnen worden geregeld. Bijgevolg wordt met dit amendement voorzien in een wettelijke regeling. Concreet worden de oude criteria voortaan overgenomen in de wet. Daarbij wordt voortaan duidelijker geëxpliciteerd dat de voorwaarde van het elkaar sedert ten minste 2 jaar kennen moet zijn voldaan voorafgaand aan het aanvragen van een verblijf in België. Daarnaast wordt in dit artikel de wettelijke samenwoning preciezer gekaderd. In de context van de verblijfsregelgeving kunnen enkel de partnerrelaties (dit zijn de relaties waarin er een wens bestaat als koppel samen te leven) in overweging worden genomen voor gezinshereniging. Er is enkel sprake van een partnerrelatie wanneer deze relatie er niet enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven. Bovendien kan worden opgemerkt dat, door het recht op gezinshereniging te openen voor vreemdelingen met een wettelijk geregistreerd partnerschap er een bescherming werd beoogd voor de personen die een samenlevingsproject hebben dat lijkt op dat van echtgenoten maar voor wie het huwelijk niet mogelijk is, omdat ze dat niet wensen of omdat hun nationaal recht dat niet toestaat. Zij dienen in aanmerking te kunnen komen voor een gelijkaardige bescherming als die verleend wordt aan de personen die met elkaar zijn gehuwd. Dergelijke toepassing bleek reeds uit de aanvullende vereisten die werden gesteld: het niet-gehuwd zijn, het hebben van een duurzame en stabiele partnerrelatie en de afwezigheid van een duurzame en stabiele partnerrelatie met een andere persoon dan de persoon met wie hij een partnerschap heeft gesloten. Bedoeling van deze wetswijziging is om dit duidelijker weer te geven en toepassingsproblemen in de praktijk verder uit te sluiten. Bijgevolg worden de situaties van huwelijksbeletselen (vb. uitsluiting huwelijk tussen broer en zus) voortaan ook uitdrukkelijk uitgesloten. Ook zal wie niet kon huwen omdat er sprake was van een schijnhuwelijk, daarna niet meer in aanmerking komen voor een verblijf op basis van een partnerschapsrelatie.” (Parl. St. Kamer 2010-2011, nr. 53-443/014, 25)

Tijdens de voorbereidende werkzaamheden heeft de hoofdindienster van het wetsvoorstel nog verduidelijkt “dat met het verbod onder punt d van een duurzame en stabiele partnerrelatie met een andere persoon wordt bedoeld dat het moet gaan om een één-op-één-relatie, niet om het louter bieden van onderdak” (Parl. St. Kamer 2010-2011, nr. 53-443/018, 65).

Ook hier wordt nergens aangegeven dat het om een “liefdesrelatie” moet gaan.

11. Uit het voorgaande blijkt dat voor een toelating tot verblijf op grond van een wettelijk geregistreerd partnerschap met toepassing van artikel 40bis van de vreemdelingenwet het bewijs van een “naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie” moet worden geleverd en dat het duurzaam en stabiel karakter wordt aangetoond indien de partners hetzij één jaar samenwoning voorafgaand aan

de aanvraag bewijzen, hetzij bewijzen elkaar twee jaar te kennen, voorafgaand aan de aanvraag en met een aantal specifiek te bewijzen elementen, hetzij een gemeenschappelijk kind hebben. Verder moeten de partners een minimumleeftijd van, naargelang het geval, 21 of 18 jaar hebben, moeten zij ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zijn de personen bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het burgerlijk wetboek uitgesloten en mag ten aanzien van geen van beiden een definitieve beslissing zijn genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het burgerlijk wetboek.

Wat de aard van de (partner-)relatie betreft, blijkt enkel dat het, naast de concreet opgesomde voorwaarden, om een relatie van samenwonen en een één-op-één-relatie moet gaan en niet om het louter aanbieden van onderdak. Het moet dus gaan om een werkelijk samenlevingsproject als koppel en in geen geval om een schijnrelatie met het oog op het verwerven van een verblijfsrecht in België.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet vaststelt dat verzoekers aanvraag met de aanvankelijk bestreden beslissing werd afgewezen op grond van één van de supra vermelde elementen doch wel aanvaardt dat die aanvraag wordt afgewezen, enkel omdat geen "liefdesrelatie" zou zijn bewezen, voegt hij een voorwaarde toe aan artikel 40bis, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet die de afwijzing van de aanvraag niet vermag te gronden.

(...)"

De Raad van State oordeelde dat het begrip "partnerrelatie" wat haar aard betreft niet kan gaan om het louter aanbieden van onderdak, maar dat het moet gaan om een werkelijk samenlevingsproject als koppel, waar de partners samenwonen en het om een één-op-één relatie moet gaan. Verder kan het nooit gaan om een schijnrelatie.

Uit het administratief dossier blijkt dat het onderzoek naar het bestaan van een schijnrelatie onmiddellijk werd stopgezet nadat de verzoekende partij en de referentiepersoon verklaarden geen liefdesrelatie te hebben. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de referentiepersoon louter een dak aanbiedt aan de verzoekende partij.

Uit het administratief dossier blijkt niet of de referentiepersoon gescheiden, dan wel weduwe is, en of zij geen andere duurzame en stabiele relatie heeft met een ander persoon dan de verzoekende partij.

2.2.8. Nadat het arrest nr. 247.555 door de Raad van State werd uitgesproken, heeft het Grondwettelijk Hof (hierna: het GwH) zich uitgesproken in haar arrest nr. 2019/006 over een prejudiciële vraag die betrekking heeft op artikel 40ter, § 2, 1° in samenhang gelezen met artikel 40bis, § 2, 2°, e), van de Vreemdelingenwet in zoverre die bepalingen de meerderjarige Belgische onderdanen, die een geregistreerd partnerschap, namelijk een verklaring van wettelijke samenwoning, hebben gesloten, verhinderen een gezinshereniging met hun partner te verkrijgen wanneer zij zich bevinden in de situatie van een huwelijksbeletsel, bedoeld in artikel 161 van het Burgerlijk Wetboek.

Hierbij wordt meteen opgemerkt dat de verzoekende partij en de referentiepersoon zich niet bevinden in een situatie van een huwelijksbeletsel omdat er geen bloedverwantschap tussen hen bestaat.

Het GwH ging in op de interpretatie van het begrip "partner", zoals voorzien in de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, in het kader van een beoordeling wat een partnerrelatie is.

Het GwH verwijst naar de parlementaire voorbereidingen met betrekking tot een amendement dat strengere voorwaarden oplegt voor het gebruik van het kanaal van de samenwoning in het verkrijgen van een verblijfsvergunning (Parl. St., Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/002, p. 5) en citeert in haar overweging B.1.4. wat volgt:

"B 1.4 (...)

Immers kan worden opgemerkt dat, door het recht op gezinshereniging te openen voor vreemdelingen met een wettelijk geregistreerd partnerschap er een bescherming werd beoogd voor de personen die een samenlevingsproject hebben dat lijkt op dat van echtgenoten maar voor wie het huwelijk niet mogelijk is, omdat ze dat niet wensen of omdat hun nationaal recht dat niet toestaat. Zij dienen in aanmerking te kunnen komen voor een gelijkaardige bescherming als die verleend wordt aan de personen die met elkaar zijn gehuwd. Dergelijke toepassing bleek reeds uit de aanvullende vereisten die werden gesteld : het niet-gehuwd zijn, het hebben van een duurzame en stabiele partnerrelatie en de afwezigheid van een duurzame en stabiele partnerrelatie met een andere persoon dan de persoon met wie hij een partnerschap heeft gesloten. Bedoeling van deze wetswijziging is om dit duidelijker weer te geven en toepassingsproblemen in de praktijk verder uit te sluiten. Bijgevolg worden daarnaast ook de

situaties van huwelijksbeletselen (vb. uitsluiting huwelijk tussen broer en zus) voortaan ook uitdrukkelijk uitgesloten » (ibid., DOC 53-0443/004, p. 9).

(...)

« Dit artikel preciseert daarenboven het kader van de wettelijke samenwoning. De verblijfsregelgeving bepaalt dat gezinshereniging alleen in aanmerking komt wanneer sprake is van een partnerrelatie (dit is een relatie waarbinnen de partners als paar wensen samen te leven).

Er is alleen sprake van een partnerrelatie wanneer die relatie niet louter tot doel heeft een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven.

Tevens wordt opgemerkt dat, door het recht op gezinshereniging te openen voor vreemdelingen die een wettelijk geregistreerd partnerschap hebben gesloten, wordt beoogd de personen te beschermen die een gemeenschappelijk levensproject hebben aangegaan dat vergelijkbaar is met dat van echtgenoten, maar voor wie een huwelijk uitgesloten is, omdat zij niet willen huwen, of omdat hun nationaal recht dat niet toestaat. Zij moeten in aanmerking kunnen komen voor een gelijkwaardige bescherming als die welke verleend wordt aan gehuwde personen. Een dergelijke toepassing bleek al uit de bijkomende vereisten die werden gesteld, met name niet gehuwd zijn, een duurzame en stabiele partnerrelatie hebben en er geen duurzame en stabiele partnerrelatie op nahouden met een andere persoon dan de persoon met wie een partnerschap werd gesloten. Met deze wetwijziging wordt beoogd die aspecten duidelijker in de verf te zetten en toepassingsproblemen in de praktijk uit te sluiten.

Bijgevolg worden de situaties als een huwelijk tussen broer en zus voortaan ook uitdrukkelijk uitgesloten » (ibid., DOC 53-0443/007, pp. 4-5).

B.5. Uit de in B.1.4 geciteerde parlementaire voorbereiding blijkt dat het doel dat met de in het geding zijnde bepalingen wordt nagestreefd, in zoverre zij een gezinshereniging toestaan met de persoon die gebonden is door een geregistreerd partnerschap, erin bestond de personen te beschermen die niet gehuwd zijn, hetzij omdat zij dat niet wensen, hetzij omdat hun nationaal recht dat niet toestaat, maar die een samenlevingsproject hebben aangegaan dat vergelijkbaar is met dat van echtgenoten, door hun een bescherming te bieden die vergelijkbaar is met die welke aan gehuwden wordt verleend. Het doel om die paren een ruimere bescherming te verlenen, vloeit voort uit de wil om zich te conformeren aan de wens van de Europese wetgever om « de binnenkomst en het verblijf van de partner waarmee de burger van de Unie een naar behoren gestaafde duurzame relatie heeft, [te begunstigen] » (Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement overeenkomstig artikel 251, lid 2, tweede alinea, van het EG-Verdrag over het gemeenschappelijk standpunt van de Raad met het oog op de aanneming van een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad betreffende het recht van de burgers van de Unie en hun familieleden om zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven, SEC/2003/1293), vanuit de vaststelling dat de lidstaten niet konden voorbijgaan aan het groeiende fenomeen van ongehuwd samenwonen en « feitelijke » paren (voorstel van richtlijn van het Europees Parlement en de Raad « betreffende het recht van de burgers van de Unie en hun familieleden zich op het grondgebied van de lidstaten vrij te verplaatsen en er vrij te verblijven », COM(2001)0257). Hoewel artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 de familieleden beoogt van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend, wordt de voormelde legitieme doelstelling eveneens te hunnen aanzien nagestreefd.” (eigen onderlijning).

2.2.9. Uit de bestreden beslissing blijkt dat *in casu* de aanvraag van een verblijfskaart wordt geweigerd omdat de gemachtigde oordeelt dat de verzoekende partij en mevrouw L. M.-A geen liefdespartners zijn en derhalve geen partnerrelatie onderhouden in de zin van artikel 40bis, §2, 2°, van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij betwist niet dat er toepassing moest gemaakt worden van artikel 40bis, §2, 2°, van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing duidt aan dat de verzoekende partij zelf verklaarde dat zij een moeder/zoon-relatie heeft met de referentiepersoon, wat niet betwist wordt door de verzoekende partij.

De verzoekende partij meent dat een moeder/zoon-relatie onder toepassing van artikel 40bis, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet valt.

Gelet op hetgeen voorafgaat (zie punt 2.2.8.), kan een moeder/zoon-relatie niet beschouwd worden als zijnde een samenlevingsproject dat zij hebben aangegaan dat vergelijkbaar is met dat van echtgenoten. De verzoekende partij houdt dit ook niet voor. In het licht hiervan is de gebruikte terminologie “*liefdesrelatie*” overbodig.

Het is niet kennelijk onredelijk om een moeder/zoon-relatie uit te sluiten van de toepassing van de in artikel 40bis, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet vereiste “*partnerrelatie*”.

Het loutere gegeven dat de wettelijke samenwoning geregistreerd werd door de stad Gent maakt niet dat de verzoekende partij zonder meer wordt toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het rechtszekerheidsbeginsel, dat de verzoekende partij ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge*, die Keure, 2006, 315-349). Gelet op de bespreking hoger, maakt de verzoekende partij geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel aannemelijk.

2.2.10. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN